

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: J. P., nar. XX. X. XXXX,

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 31, 602 00
Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2020, č. j. 16339/20/5100-41456-700636,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2020, č. j. 16339/20/5100-41456-700636 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 112 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále též „daňový řád“), zastaveno odvolací řízení vedené proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj (dále též „správní orgán I. stupně“ či „správce daně“) ze dne 26. 8. 2019, č. j. 173219719/19/2301-80543-404726, neboť nebyly odstraněny jeho vady bránící projednání tohoto odvolání. V uvedeném správním řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

před správním orgánem I. stupně se žalobce z titulu tvrzeného vlastnického práva domáhal vyloučení majetku, 4 motorových lokomotiv, z daňové exekuce vedené s daňovým dlužníkem obchodní společností IP CALL, spol. s r.o. Konkrétně se jednalo o tyto motorové lokomotivy: 1) motorová lokomotiva 1435 Bo'Bo'833kW 740 (T 448.0), EVČ: X, rok výroby: 1982, VČ: 11 794, průkaz způsobilosti: X, 4; 2) motorová lokomotiva 701 (T211.0), EVČ: X, rok výroby: 1960, VČ 4721, průkaz způsobilosti: 2074; 3) motorová lokomotiva 1435 BN 150 701 (T211.1), EVČ: X, rok výroby: 1962, VČ: 5558, průkaz způsobilosti: 8306; 4) motorová lokomotiva 1435 Bo'Bo'833kW 740 (T448.0), EVČ: X, rok výroby: 1987, VČ 14 779, průkaz způsobilosti: X (dále v textu rozsudku též: „předmětné lokomotivy“).

Žaloba

2. Důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalobce shledával v nezákonnosti napadeného rozhodnutí, jelikož obsahuje nesprávné a nikoli nestranné právní posouzení vlastnického práva k movitým věcem, které jsou předmětem daňové exekuce vedené proti třetí osobě. Při posuzování vlastnického práva správní orgán nerespektoval ani daňový řád ani občanský zákoník. Bylo povinností správních orgánů, aby si pro účely zjištění vlastnického práva k věcem samy obstaraly veškeré k tomu potřebné doklady. Pokud žalobce předložil čestné prohlášení a kupní smlouvy, měly správní orgány v řízení pokračovat, aby veškeré předložené důkazy mohly být v souladu s daňovým řádem a občanským zákoníkem projednány. Správní orgány rozhodovaly o existenci vlastnického práva (resp. splnění či nesplnění podmínek převodu), aniž by přitom respektovaly právní úpravu obsaženou v občanském zákoníku. Zejména požadavek na prokázání úhrady kupní ceny zcela pomíjí úpravu vzniku vlastnického práva v soukromoprávních předpisech. Žalobci tak správní orgány ukládaly povinnosti nad rámec zákona a jeho vlastnictví je zpochybňováno z důvodů, které v zákoně nemají oporu.
3. V další žalobní námitce žalobce namítal nesprávný úřední postup žalovaného spočívající především v tom, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k věci v plném rozsahu a předkládat důkazní prostředky. Další nesprávný úřední postup žalobce shledal v procesních úkonech, které dle jeho názoru byly provedeny v rozporu se zákonem, a rovněž v nesprávném věcně-právním posouzení vlastnického práva k předmětným věcem.
4. Dle žalobce je povinností správce daně jakoukoli skutečnost, která je předmětem správy daně, zvážit nestranně a bez přihlédnutí k ekonomickým aspektům vlastní úřední činnosti. Správní orgány v požadovaném rozsahu nezvažily právní úpravu v občanském zákoníku, která na vlastnické právo dopadá. Tím postupovaly v rozporu se zájmy žalobce. Správní orgány jsou rovněž dle žalobceva názoru povinny v maximální možné míře šetřit práva třetích osob, kterou žalobce v právě řešeném případě je.
5. Žalobce dále uvedl, že je bez významu, že se vůči postupu správních orgánů bránil až v nejpozdějším možném čase, jelikož veškeré úkony učinil ve lhůtách stanovených správním orgánem. I pokud žalobce tedy učinil své úkony v nejpozdějším možném čase, měly správní orgány zjistit, kdo je vlastníkem věcí podléhajících exekučnímu řízení.
6. Dále namítal, že správní orgány při rozhodování braly v úvahu nejen podklady a dokumenty dostupné ze spisu v exekuční věci, ale zjevně mají k dispozici tzv. vyhledávací část spisu, která žalobci není přístupná. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je pak zřejmé, že správní orgán bral v úvahu i podklady a dokumenty, které nejsou součástí spisu. Vzniká tak pochybnost, zda svévolným rozšířením podkladů ve vyhledávací části spisu nad

rámec zákonné úpravy nebyl porušen § 65 odst. 1 daňového řádu.

7. Rozhodování dle žalobce mohlo být ovlivněno výkonnostními kvótami pracovníků správce daně, čímž tito nebyli motivováni ke spravedlivému posouzení vlastnického práva, ale naopak k co nejvyšší výtežnosti daňových exekucí a zajišťovacích příkazů.
8. V další části žalobní argumentace se žalobce věnoval historii vlastnického práva k předmětným movitým věcem a vzniku jeho vlastnického práva k nim, které dle svého vyjádření nabyl na základě čtyř kupních smluv uzavřených dne 31. 5. 2018 s původním vlastníkem obchodní společností IP CALL, spol. s r.o., IČO 269 42 054, se sídlem Budilova 161/15, 301 00 Plzeň.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí. Při posouzení věci vycházel žalovaný z § 112 daňového řádu a dle tohoto ustanovení posuzoval pouze to, zda byly pro zastavení odvolacího řízení splněny zákonné podmínky. Ohledně žalobních námitek žalovaný uvedl, že se z velké části mýlí s předmětem řízení a pro posouzení zákonnosti žaloby jsou irelevantní. Většina žalobních námitek směřuje do řízení vedeného dle § 179 daňového řádu, a ostatní jsou nedůvodné.
10. Námitku směřující do nesprávného a nikoli nestranného právního posouzení vlastnického práva označil za právně nevýznamnou, neboť při přezkoumávání rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení vydaného dle § 112 odst. 3 daňového řádu je posuzováno pouze to, zda neodstranění vad podaného odvolání brání jeho řádnému projednání a zda bylo účastníkovi řízení umožněno vady odvolání odstranit. Obě tyto podmínky byly splněny. K otázce vlastnického práva k předmětným věcem pak žalovaný uvedl, že toto nemohl posoudit ani správní orgán I. stupně, neboť v řízení dle § 179 daňového řádu měl k dispozici pouze čestné prohlášení žalobce.
11. Žalobcovu tvrzení ohledně nemožnosti vyjádřit se k věci a předkládat důkazní návrhy nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Žalobce byl k předložení i navržení důkazních prostředků vyzýván a rovněž mu byla poskytnuta lhůta pro případné vyjádření, avšak tohoto svého práva nevyužil.
12. Dle žalovaného je irelevantní též námitka žalobce, že byla porušena zásada šetřit práva třetích osob. K tomu dále žalovaný uvedl, že v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce je na navrhovateli, aby prokázal, že mu svědčí vlastnické právo k majetku, jehož vyloučení se domáhá. Pouze, hrozí-li, že navrhovatel neunes povinnost tvrzení a důkazní břemeno, má správce daně povinnost jej o této skutečnosti poučit a poskytnout mu příležitost svá tvrzení a důkazy doplnit, což se v daném případě stalo, když správní orgán I. stupně žalobce poučil, že pouhé čestné prohlášení k prokázání jeho vlastnického práva nestačí, a vyzval ho k předložení dalších listin.
13. K námitce, že správní orgány vycházely i z podkladů, které nejsou součástí spisu, žalovaný uvedl, že tato je nekonkrétní, jedná se o spekulaci, a ve vztahu k projednávané věci je nesrozumitelná. Všechny listiny, jež byly vzaty v úvahu při jeho rozhodování, byly a jsou součástí spisu předloženého mu v odvolacím řízení, který byl následně zaslán soudu.
14. Námitku, že rozhodnutí žalovaného bylo ovlivněno výkonnostními kvótami, považuje žalovaný za irelevantní, ale především za samoučelnou, urážlivou a rozhodně nepravdivou.
15. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

16. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
17. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
18. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci řízení souhlasili.
19. Žaloba není důvodná.
20. Podle § 179 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu: *„Po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.“*
21. V dané věci je nutno předeslat, že žalobce se ve správním řízení, které nakonec rezultovalo ve vydání napadeného rozhodnutí, domáhal vyloučení čtyř motorových lokomotiv z daňové exekuce nařízené k vymožení splatných daňových nedoplatků společnosti IP CALL, spol. s r. o. Jako návrh na vyloučení těchto čtyř motorových lokomotiv bylo správcem daně posouzeno žalobcovo podání, jež mu bylo doručeno dne 30. 5. 2019 a jehož obsahem byla listina nazvaná „Čestné prohlášení vlastníka“. V ní žalobce prohlašuje, že je od 31. 5. 2018 výlučným vlastníkem čtyř, dále blíže specifikovaných, motorových lokomotiv, přičemž se jedná právě o ty, které byly v rámci daňové exekuce sepsány. Postup, v jehož rámci správce daně vyzval žalobce k doplnění jeho tvrzení výzvou ze dne 11. 6. 2019, a to předložením originálů osvědčujících vznik jeho vlastnického práva k předmětným lokomotivám, považuje soud za správný. I on totiž sdílí stejné pochybnosti, které toto podání ve správci daně vyvolalo, neboť se jedná o listinu datovanou 31. 5. 2018 s legalizací žalobcova podpisu a vidimací provedenou nicméně 29. 5. 2019, což vzbuzuje otázku, zda se nejednalo o listinu antedatovanou. Ze správního spisu je totiž zjevné, že správce daně před sepsáním těchto lokomotiv ověřil sdělením Drážního úřadu ze dne 13. 2. 2019, že v Národním registru drážních vozidel jsou všechny tyto lokomotivy evidovány jako vlastnictví společnosti IP CALL, spol. s r. o. Jakkoli tedy nebylo možno v danou chvíli, kdy žalobce podal návrh na vyloučení těchto lokomotiv z daňové exekuce, vyloučit, že žalobce by skutečně mohl být vlastníkem těchto lokomotiv (ať už proto, že je v mezidobí nabyt, případně proto, že Národní registr drážních vozidel neodrážel skutečný stav věcí, např. v důsledku nedodržení oznamovací povinnosti stanovené v § 49d odst. 3 zákona č. 266/1994 Sb., o drahách), nemohlo citované čestné prohlášení jeho vlastnické právo za dané procesní situace prokázat.
22. Zdůraznit na tomto místě je třeba také to, že ohledně tvrzení obsažených v návrhu na vyloučení věcí z daňové exekuce, tíží důkazní břemeno navrhovatele. Je to logické, neboť je to navrhovatel, tedy třetí, od daňového dlužníka odlišná, osoba, která se prostřednictvím návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce ve smyslu § 179 daňového řádu, domáhá ochrany svého práva, které nepřipouští výkon exekuce, čímž tak intervenuje do probíhajícího exekučního řízení. Existence takového práva přitom nemusí – a zpravidla nebude – zřejmá „na první pohled“ (v takovém případě by totiž předmětná věc vůbec neměla být sepsána) a bude tedy na osobě, která o sobě tvrdí, že jí takové právo svědčí, aby

jeho existenci prokázala. Tento závěr byl ostatně již artikulován i v judikatuře Nejvyššího správního soudu; k tomu srovnej např. jeho rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017-33. Dlužno dodat, že zasláním výzvy k předložení důkazů prokazujících žalobcovo vlastnické právo k předmětným lokomotivám včetně jejího odůvodnění, dostál správce daně i své povinnosti přiměřeně žalobce v pozici navrhovatele o jeho procesních povinnostech poučit a vyzvat k případnému doplnění důkazů, kterou formuloval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32.

23. Již na tomto místě je tedy možno konstatovat, že žalobcovo východisko, které uvádí v žalobě a podle něhož bylo zákonnou povinností správce daně obstarat si pro účely posouzení existence jeho vlastnického práva k předmětným lokomotivám veškeré k tomu dostupné podklady, je nesprávné. Podle tohoto východiska by totiž procesní břemeno k prokázání vlastnického práva navrhovatele vyloučení konkrétního majetku z daňové exekuce tížilo správce daně, což odporuje shora citovaným závěrům. Není navíc složité si představit, k jakým obstrukcím v daňových exekucích by takové stanovisko mohlo vést. Tento žalobcův názor tedy nelze přijmout.
24. Pokud jde o další průběh excindačního řízení, je ze správního spisu zjevné, že žalobce na výzvu správce daně k předložení důkazů prokazujících jeho vlastnické právo k předmětným lokomotivám nijak nereagoval. Proto správce daně rozhodnutím ze dne 1. 7. 2019, č. j. 1504952/19/2301-80543-404726, jeho návrh na vyloučení těchto lokomotiv z prováděné daňové exekuce zamítl.
25. Téhož dne, tedy až po uplynutí stanovené lhůty k předložení důkazů prokazujících žalobcovo vlastnické právo k předmětným lokomotivám a současně až po vydání rozhodnutí ve smyslu § 101 odst. 2 daňového řádu, bylo nicméně správci daně doručeno další žalobcovo podání, jehož obsahem je listina „Žádost o zapsání změny vlastníka drážních vozidel“ doprovázená čtyřmi kupními smlouvami datovanými 31. 5. 2018 a standardními registračními formuláři, kterými žalobce oznámil Drážnímu úřadu (jak vyplývá z jeho prezenčního razítka s datem 25. 6. 2019 otištěného na těchto formulářích) změnu v osobě vlastníka předmětných lokomotiv (soud nepřehlédnul, že toto podání adresované původně Drážnímu úřadu, je samo datováno dnem 4. 6. 2018; i v tomto případě tedy vystávají otázky, proč žalobce s jeho předložením Drážnímu úřadu otálel více než rok, tedy až do doby, kdy byla zahájena exekuce proti dosavadnímu vlastníku těchto lokomotiv). Doloženy byly i čtyři průkazy způsobilosti drážního vozidla vztahující se k předmětným lokomotivám, v nichž je coby jejich vlastník uvedena společnost IP CALL spol. s r. o. Rovněž i v tomto směru považuje soud procesní reakci správce daně, který toto podání posoudil jako odvolání, byť tak učinil, jak žalovaný uvádí v napadeném rozhodnutí, toliko z „procesní opatrnosti“, za správné. Správce daně tím totiž jednak naplnil pravidlo obsažené v § 70 odst. 2 daňového řádu, podle něhož se podání posuzuje podle skutečného obsahu, jednak zachoval žalobci otevřenou procesní možnost nakonec se přeci jen vyloučení předmětných lokomotiv z daňové exekuce domoci, ovšemže pokud by prokázal, že mu k nim svědčí právo tuto exekuci nepřipouštět.
26. Správný byl nicméně i další postup správce daně, který žalobce výzvou ze dne 4. 7. 2019 vyzval k odstranění vad jeho odvolání, a to s poukazem na vymezení obsahových náležitostí odvolání dle § 112 odst. 1 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení platí: „Odvolání musí mít tyto náležitosti a) označení správce daně, který napadené rozhodnutí vydal, b) označení odvolatele, c) číslo jednací, popřípadě číslo platebního výměru nebo jinou jednoznačnou identifikaci rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje, d) uvedení důvodů, v

nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí, e) označení důkazních prostředků k tvrzením o skutkovém stavu, která jsou uvedena v odvolání, f) návrh na změnu nebo zrušení rozhodnutí.“ Není žádných pochyb, že žalobcovo podání, jež bylo posouzeno jako odvolání, neobsahovalo žádnou z těchto náležitostí, jednalo se totiž v podstatě o přeposlání podání adresovaného Drážnímu úřadu, a to bez jakéhokoli doprovodného komentáře ve vztahu ke správci daně. Toto podání tedy neobsahovalo vůbec žádnou argumentaci či polemiku se závěry, ke kterým dospěl správce daně, žádným způsobem tedy nevymezovalo tvrzené důvody nesprávnosti napadeného rozhodnutí správce daně (tím se tedy procesní situace v projednávané věci lišila např. od situace, která existovala ve věci rozhodnuté rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 Afs 143/2014-22, v níž odvolatel, byť stručně, přece jen okruhy právních otázek, jimiž by se měl odvolací správní orgán zabývat, vymezil). Bylo tedy skutečně třeba přistoupit k vydání výzvy. Ostatně, ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č. j. 9 Afs 356/2017-45, Nejvyšší správní soud k obsahu odvolání uvedl, že z něj „*musí být jasně patrná argumentace odvolatele vztahující se k napadenému rozhodnutí (tedy proč jej považuje za nezákonné). Odvolací orgán může přiměřeným způsobem odvolací důvody interpretovat v souladu s gramatickým vyjádřením odvolatele. Nesmí je však dovozovat mimo rámec gramatického znění odvolání, respektive za účastníka domýšlet obsah podání či mu přikládat jiný smysl.*“ Právě toho by se ovšem správce daně, potažmo žalovaný dopustil, pokud by citovanou výzvu nevydal a přistoupil by bez dalšího k projednání podaného odvolání.

27. Soud si je v tomto směru vědom toho, že žalobcovo podání, které bylo posouzeno správcem daně jako odvolání, bylo zřejmě původně samotným žalobcem míněno jako, byť opožděné, plnění výzvy k doplnění jeho návrhu na vyloučení předmětných lokomotiv z daňové exekuce o důkazy prokazující jeho vlastnické právo k nim. Komplikace vznikla tím, že správce daně již v mezidobí rozhodl, takže nezbylo, měl-li být zachována procesní možnost žalobce, domoci se ochrany svého tvrzeného vlastnického práva k předmětným lokomotivám, posoudit toto podání jako odvolání. Nelze však přehlédnout, že i v tomto směru se nicméně jednalo o důsledek procesní laxnosti žalobce, neboť výzva k doplnění důkazů mu byla doručena dne 12. 6. 2019. Stanovená osmidenní lhůta k předložení důkazů, o jejíž prodloužení žalobce nikdy nepožádal, tak marně uplynula dne 20. 6. 2019. Ze zřetele přitom nelze ztrácet, že správce daně je dle § 179 odst. 2 daňového řádu povinen o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce rozhodnout ve lhůtě 30 dní ode dne jeho podání. V projednávané věci mu tato lhůta uplynula právě dne 1. 7. 2019, kdy také správce daně rozhodl, vyčkával tedy s rozhodnutím až do poslední chvíle, nerozhodl tedy ihned poté, když žalobci uplynula lhůta k předložení důkazů, aniž by vyčkal, zda žalobce potřebné důkazy nakonec přece jen nepředloží. Z toho tedy vyplývá, že žalobce nejenže nerespektoval lhůtu, která mu byla k doložení důkazů stanovena, nepožádal ani o její prodloužení, ale správci daně zaslal bez ladu a skladu podání určené Drážnímu úřadu tak, že dorazilo až poslední den lhůty, kterou měl správce daně ze zákona k rozhodnutí o jeho návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. V takovém případě pak nelze než uzavřít, že následky takového procesního přístupu musejí stíhat rovněž právě žalobce. Naopak, správce daně žalobci zachoval procesní prostor, aby měl možnost své tvrzené vlastnické právo obhájit.
28. Žalobce pak následně ani přes výzvu vady svého odvolání neodstranil, když správci daně pouze zaslal sdělení ze dne 20. 8. 2019, v němž uvedl, že probíhají intenzivní jednání s příslušnými státními orgány, zejména s Drážním úřadem. Tím ovšem pochopitelně žádné vady svého odvolání neodstranil. Z toho důvodu pak správce daně svým rozhodnutím ze

dne 26. 8. 2019, č. j. 1732197/2301-80543-404726, odvolací řízení zastavil. Toto rozhodnutí správce daně, které plně odpovídá zákonu [§ 112 odst. 3 ve spojení s § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu] bylo následně k žalobcovu odvolání potvrzeno napadeným rozhodnutím žalovaného.

29. Jedná-li se tedy o konkrétní výtky, které vůči napadenému rozhodnutí žalobce snesl v rámci své žaloby, je k nim třeba uvést následující. Nelze přisvědčit tomu, že správní orgány nesprávně a nikoli nestranně posoudily otázku existence vlastnického práva žalobce k předmětným lokomotivám. Bylo totiž věcí samotného žalobce, aby své tvrzené vlastnické právo prokázal, což neučinil. Žalobce místo toho, aby řádným procesním postupem, veden dostatečnými a věcně správnými poučeními, jichž se mu ze strany správce daně dostalo, navrhoval důkazy k prokázání svých tvrzení ohledně existence vlastnického práva k předmětným lokomotivám, zahájil excindační řízení pouhým čestným prohlášením, poté nereagoval na výzvu k doplnění důkazů a následně místo, aby odstranil vady svého podání, které muselo být z důvodu okamžiku, ve kterém je žalobce správcí daně dodal (až po uplynutí stanovené lhůty a na konci samotné lhůty, kterou měl správce daně ke svému rozhodnutí, které již bylo ten den vydáno), posouzeno jako odvolání, ani přes další poučení neodstranil jeho vady a v podstatě tak sám zabránil meritornímu přezkumu jeho tvrzení o existenci vlastnického práva k lokomotivám. Nadto, byť to není pro posouzení věci klíčové, není možno zcela abstrahovat ani od toho, že listinami, které žalobce v průběhu správního řízení předkládal, pochybnosti o existenci svého vlastnického práva pouze zesiloval (rozdíl v datech mezi údajným vznikem čestného prohlášení vlastníka a její vidimací, resp. legalizací žalobcova podpisu pod ní, dále také více než roční rozdíl v datech mezi údajným vznikem žádosti o zapsání změny osoby vlastníka lokomotiv a jejím faktickým předložením Drážnímu úřadu, časový odstup mezi údajným uzavřením předložených kupních smluv a jejich faktickým předložením úřadům atd.).
30. Je tedy pravdou, že žalobce předložil v průběhu řízení i kupní smlouvy na předmětné lokomotivy. Učinil tak nicméně až po uplynutí lhůty k doplnění důkazů ke svému návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, a to v rámci podání, které mělo samo podobu podání určeného jinému správnímu orgánu, totiž Drážnímu úřadu, a to tak, že toto podání došlo správcí daně až poslední den lhůty, který mu zákon stanoví k rozhodnutí ve věci. V tomto smyslu se nepochybně jednalo o důsledek nedostatku žalobcovy procesní diligence, a toto jeho podání tedy muselo být posouzeno jako odvolání. I tak by se nicméně žalobce mohl za určitých okolností stále ještě domoci věcného přezkumu jím předložených dokladů, a to pokud by vyhověl výzvě správce daně a toto své podání, posouzené coby odvolání, řádně doplnil. Ani to však žalobce neučinil a na výzvu správce daně odpovídajícím způsobem nezareagoval, když se omezil na sdělení, že probíhají jednání s Drážním úřadem. Není naprosto zřejmé (a žalobce to ani sám nijak nevysvětluje), proč, disponoval-li žalobce kupními smlouvami na předmětné lokomotivy již ode dne 31. 5. 2018, nebyl je schopen předložit správcí daně ani jako důkaz již ke svému návrhu na jejich vyloučení z daňové exekuce podanému dne 30. 5. 2019, ale ani na výzvu správce daně ze dne 11. 6. 2019.
31. Zcela jednoznačně nelze žalobci přisvědčit ani v tom, že by učinil veškeré úkony ve lhůtách stanovených správním orgánem; naopak, jak plyne ze shora provedené rekapitulace, žalobce byl v průběhu řízení laxní, na výzvy správce daně nereagoval, případně reagoval zcela nedostatečně a opožděně. Tímto svým přístupem se nakonec dostal do procesní situace, ve které již nedošlo k dalšímu přezkumu otázky jeho tvrzeného vlastnického práva k předmětným lokomotivám. Jde však toliko o důsledek žalobcova

přístupu k plnění jeho procesních povinností.

32. Nic konkrétního, co by soud mohl vzít do úvahy, pak žalobce neuvedl v souvislosti se svým tvrzením, že byl poškozen na svých právech tím, že správní orgány braly v úvahu nejen podklady obsažené ve správním spisu, ale i z vyhledávací části spisu, která je mu nepřístupná. Nic takového z napadeného rozhodnutí, ani z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá. Obě tato rozhodnutí vycházejí v plné míře z podkladů, které jsou obsahem příslušného správního spisu. Rovněž nic nesvědčí o důvodnosti žalobcova podezření, že by procesní osud jeho návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce byl ovlivněn „výkonnostními kvótami“ správce daně. Jedná se o žalobcovo zcela nepodložené tvrzení, které se naprosto míjí s procesní realitou proběhlého správního řízení.
33. K té části žaloby, ve které žalobce znovu argumentuje ve prospěch svého tvrzení o vlastnickém právu k předmětným lokomotivám, není možno uvést nic jiného, než znovu zopakovat, že jeho návrh na jejich vyloučení z daňové exekuce byl správcem daně zamítnut, neboť žalobce řádně nevyhověl jeho výzvě k doložení důkazů prokazujících jeho vlastnické právo. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, ale učinil tak takovým způsobem, že neumožnil odvolacímu správnímu orgánu jím napadané rozhodnutí přezkoumat, neboť ani přes poučení, kterého se mu dostalo, neodstranil vady svého odvolání, když neuvedl ani jediný argument či nevymezil jediný okruh sporných otázek, jejichž prizmatem měl odvolací správní orgán (žalovaný) rozhodnutí správce daně přezkoumat. Není věcí správních orgánů, aby samy o své vůli rekonstruovaly či, jako by tomu bylo v tomto případě, vymýšlely obsah odvolání za účastníky a snažily se více či méně dotvářet jejich vůli. Žalobce naprosto rezignoval na snahu své odvolání řádně doplnit a způsob, kterým se zhostil plnění svých procesních povinností ve správním řízení o vyloučení předmětných lokomotiv z daňové exekuce, nelze označit jinak než laxní.
34. Soud konstatuje, že v projednávané věci neshledal ani žádné znaky svévole ze strany správních orgánů. Ani tato námitka není důvodná. Otázka, jakými důkazy může být prokázáno vlastnické právo k lokomotivám, tedy mj. i otázka, zda mohla být důvodná výzva správce daně, aby žalobce prokázal zaplacení kupní ceny, v tomto řízení v důsledku žalobcova postupu ve správním řízení, vlastně vůbec nepřišla na přetřes. Napadeným rozhodnutím je rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení v důsledku neodstranění vad podaného odvolání. Jedná se tedy o procesní rozhodnutí a řešení procesní otázky důvodnosti, resp. správnosti zastavení odvolacího řízení. Žalobcova argumentace úpravou přechodu vlastnického práva v občanském zákoníku, je tak s předmětem tohoto řízení, zcela mimoběžná.
35. Shora uvedené je tedy možno shrnout tak, že žádná ze žalobních námitek nebyla shledána důvodnou. Soud proto podanou žalobu výrokem I. tohoto rozsudku postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. coby nedůvodnou zamítl.

Náklady řízení

36. Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož by měl právo na plnou náhradu nákladů řízení procesně plně úspěšný žalovaný. Jelikož mu však nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 12. ledna 2021

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu